

הסלסלה של אימא

באותם ימים לא היו אי-פון, אי-פד, אי-סל, אי-פיי, אי-אני לא יודע מה, אי אי אי ... היינו ילדי רחוב. כשחזרנו מבית הספר זרקנו את התיק לפינת הבית ורצנו החוצה לפגוש חברים.

שיחקנו בחוץ שעות ארוכות עד שהחשיך. חזרנו הביתה מלוכלכים ופצועים. בכדי לנקות את הלכלוך היה צורך בברזל כלים. לו הייתה לנו לירה אחת עבור כל פצע יכולנו להיות עשירים מאוד.

באותם ימים לא היו לנו בבית מקרר, מקפיא וכול... הייתה ארונית, בנויה עם דלתות ודפנים מרשת ברזל, שהייתה ממוקמת בחלקו הקריר של המטבח, מקום שהשמש לא הגיע אליו. בארונית זו שמנו דברי אוכל שלא החזיקו מעמד זמן רב בחום. הרשת אפשרה לאוויר הקריר להיכנס לתוך הארונית ולקרר את דברי האוכל.

מסיבות אלה ואחרות (שלא היה מספיק כסף) לא נהגנו לקנות כמויות גדולות של דברי אוכל בבת אחת. כל יום קנינו מעט. שלא כמו היום, שאנו יכולים לשהות בבית חודש שלם ועדיין למצוא מה לאכול.

לצורך זה לאימהות הייתה סלסלה קשורה לחבל ארוך. אורך החבל היה פונקציה של הקומה בו גרנו. כשחסר דבר מה, אימהות פתחו את החלון וצעקו: "אלבררט, אלבררט...". את קולה של אימא שמענו מכל רחוב בשכונה ורצנו הביתה: "אלברט, אני זורקת לך את הסלסלה עם שתי לירות, לך תקנה מהחנווני חצי לחם, 200 גרם גבינה בולגרית ו-150 גרם זיתים!!!".

באותם זמנים לא היו סופרמרקט, סופרדיל, סופרסל, סופרמן וסופר אני לא יודע מה. היה אך ורק חנווני. הפלא הוא שהחנוונים לא השתנו כלל. גנבים היו, גנבים נשארו.

לאחר שקנינו את הנדרש קראנו מלמטה: "אימא, אימה, זרקי את הסלסלה!!!". שמנו לתוך הסלסלה את מה שקנינו ואת העודף. אימא משכה את הסלסלה למעלה באמצעות החבל. תמיד, כשספרה את העודף, התלוננה. "הגנב הזה שוב רימה אותנו!! החזיר לנו 5 אגורות פחות...".

לכן אמרנו לה: מה שלא עושה היד שלך לא יעשה אפילו האח שלך".

הילדים שגרו ליד החנווני היו בעלי מזל. האימהות קראו ישירות לחנווני: "אדון דורסון, אדון דורסון!!!..."

O günler, henüz i-fon, i-ped, i-cell, i-pay, i-bilmemne ve yahut ay, ay, ay bulunmazlardı... Biz sokak çocukları idik. Okulden geri geldigimizde, okul cantasını evin bir köşesine atardık ve arkadaşları karşılamak için dışarıya koşardık.

Karanlıklara kadar, saatlerce dışarıda oynardık. Eve kirli ve yaralı donerdik. Pisliğimizi temizlemek için bulasık teli lazımdı. Her bir yara için bir liramız olsaydı çok zengin olabilirdik.

O günlerde evlerde buzdolabı, frizer gibi seyler yoktu... Mutfagın serin bir kosesinde, güneş degmiyen bir yerinde, etrafı ve kapıları telden olan bir dolap bulunurdu. Bu dolaba sıcakta uzun zaman dayanmayan gıdalar konurdu. O teller, serin havanın dolaba girebilmesini ve gıdaları serin tutmasını sağlardı.

Bu nedenlerle ve baskalarıyla (ki yeterli para yoktu) gıdalar büyük miktarlarda satın alınmazlardı. Her gün biraz alınırdu. Bugünkü gibi sürekli bir ay evde kalıp ve hala evde yiyecek bulmak mümkün degildi.

Bu amaçla, annelerin uzun bir ipe bağlı sepetleri vardı. İpin uzunluğu evin katına bağlıydı. Evde eksik oldumu anneler pencereyi açıp bağırırlardı: "Albeeert, Albeeert ...". Annelerin sesi, mahallenin hangi sokagında olursan ol, duyulurdu ve eve kosulurdu: "Albert, sana sepetle 2 lira indiriyorum, bakkaldan yarım ekmek, 200 gram beyaz peynir ve 150 gram zeytin al!!".

O günler süpermarket, Superdil, Suprasol, Superman ve Süper bilmemne bulunmazlardı. Sadece bir bakkal vardı. Harika olan taraf bakkaların o gunden bu güne degismemeleri. Hırsızdılar hırsız kaldılar.

Gereken seyleri satın aldıktan sonra aşağıdan bağırırdık: " Anne, anne, sepeti at!!". Aldığımız seyleri ve paranın üstünü sepete koyardık. Annemizde sepeti ipe yukarı cekerdi.

Anneler paranın üstünü saydıklarında her zaman sikayetçi olurlardı. "Bu dolandırıcı yine bizi aldattı, 5 kuruş eksik Verdi...".

Bu yüzden ona soyledik: "Anne, kendi elinle yapmadığın şeyi kardeşinde yapmaz...".

Bakkalın hemen yanında yaşayan çocuklar şanslı cocuklardı. Anneler doğrudan doğruya bakkala seslenirlerdi: "Dursun efendi, Dursun efendi!!! ..."